

РЕШЕНИЕ

№ 4436

гр. София, 03.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 24.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ст. Димитров, като разгледа дело номер **3852** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ),вр с чл. 145, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на З. С. Ф., гражданин на И. срещу Решение № 438/28.03.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.) към Министерски съвет.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материално – правните разпоредби на чл.8 и чл.9 от ЗУБ, както и поради липса на мотиви относно ситуацията в страната по произход. Излага съображения, че административният орган не е изследвал всички факти и обстоятелства от значение за личната му история, както и факта, че напоследък ситуацията в И. е ноторен факт което прави положението в страната нестабилно,поради разразилите се в страната размирици. Моли съда да отмени решението със законните последици.

В с.з. жалбоподателят, лично и чрез процесуалния си представител адв. К. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответната страна – Председателя на Д. – МС, редовно призован чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните намира следното:

С молба рег.№ ЛМ-4292 от 25.07.2012г. на Дирекция „Миграция” , СДВНЧ – Л., МВР и с молба № 198 от 01.08.2012г. на ТЦ – [населено място] чужденецът З. С. Ф., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], семейно положение – женен, кюрд по народност, ЛНЧ [ЕГН], придружен от съпругата си Н. А. Ф. и малолетното си дете З. З. С. е поискал предоставяне на статут и закрила в РБ.

Изготвен е регистрационен лист на търсеция закрила рег.№ УП-146/01.08.2012г., ведно с изготвена евродак дактилоскопна карта.

С покана от 01.08.2012г. чужденецът е поканен на интервю в Д., РПЦ С. на 02.08.2012г. в 9.00 часа .

Съгласно протокол № УП-146 от 03.08.2012г. е проведено първоначално интервю със З. С. Ф., на което лицето заявява, че причината за търсената закрила в Б., е че в И. бил заплашван със смърт, поради това , че отказвал да даде служебна информация. Първоначално му предлагали подкуп за тази информация и след като е отказал, са стреляли по колата му, в която се бил негов колега, загинал при стрелбата.

Същите причини за търсената закрила чужденецът е заявил и в последващи интервюта, проведени на 19.09.2012г. и на 14.01.2013г. , като е допълнил, че исканата информация била свързана с работата му като охранител в отдел „Охрана и сигурност” във Върховния иракски съд в [населено място] и по-специално охранител на съдия Х. Р..

Административното производство е приключило с издаването на обжалваното решение № 438/28.03.2013г. на Председателя на Д. при МС в определения в закона срок.

В административния акт е посочено, че по отношение на жалбоподателя, не се установява причини за основателен страх от преследване в И. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Формулиран е извод, че спрямо чужденеца не е установено да е упражнявано физическо насилие и да е бил обект на репресии, както и не са установени дискриминационни и други мерки, водещи до риск от преследване.

Според интервюиращият орган не се установява опасност при връщане на жалбоподателя в родината му, тъй като от изложеното от него не може да се направи предположение за бъдещ риск от тежко посегателство, като изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, както и налагане на наказание в държавата му по произход. Във връзка с горното административният орган е установил липсата на условия за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ и на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което е приел, че молбата за закрила на А. Н. Х. следва да се отхвърли като явно неоснователна респ. е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният акт е връчен на жалбоподателя на 03.04.2013г., а жалбата до Административен съд София град е подадена чрез Държавната агенция за бежанците с вх. № УП-146 от 09.04.2013г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Следователно, съдът извършва преценка дали административният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената форма и дали е съобразен с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден в съответствие с административно-производствените правила и материалния закон.

Съгласно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ (в сила от 01.01.2008 г.) при получаване на молба за предоставяне на особена закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище от Държавна агенция «Национална сигурност», което е изисквано с писмо рег.№ УП146 от 03.08.2012г.

Видно от писмо рег.№ Т-6626 от 21.09.2012г. Директора на Специализирана дирекция «Т» -Д. е заявил, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя на територията на РБ.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна по изложените в нея съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, както по отношение на отхвърляне на молбата за предоставяне на хуманитарен статут, така и в частта му , с която е отказано признаване статут на бежанец. Решението е правилно, тъй като от данните по делото не се установява кандидатът да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в И..

По делото е безспорно установено, че жалбоподателят З. С. Ф. е иракски гражданин, кюрд по поризход, [дата на раждане] в [населено място], по религия мюсюлманин, женен. Във връзка с подадената от чужденеца молба за получаване на закрила по реда на ЗУБ с него са проведени няколко интервюта от длъжностно лице при Д., в което З. е заявил, че причината за търсената закрила в Б. е, че се страхува да се завърне в И., тъй като там бил заплашван да бъде убит заради отказ да даде служебна информация у тъй като е имал достъп до нея, предвид работата му като охрана на съдия от Върховния иракски углавен съд, което наложило бягството му от страната.

Настоящата съдебна инстанция след проверка на доказателствата по делото и с оглед нормите на вътрешното и международно право, намира че решението на председателя на Д. е правилно и законосъобразно.

Безспорно е, че обстановката в И. е напрегната и динамична, ноторни са многобройните дела на лица, търсеци закрила от И. и съдебната практика по прилагане на чл. 9 от ЗУБ, във връзка с тълкуване и прилагане на чл. 15 от Директива 2004/38 /ЕО. Практиката на Върховния административен съд е приложима към ситуацията в И. към момента на постановяване на решение на С. по тълкуване на чл. 15, б. "в" посочената директива, за прилагане на чл. 9 от ЗУБ, както и чл. 15 от Директива 2004/38. За да продължи съдебната практика в същата посока, понастоящем от значение е определянето на ситуацията в И. като ситуация на вътрешен въоръжен конфликт, за каквато се отнася задължителното по силата на принципа на примата, тълкуване на нормата на чл. 15 от Директива 2004/38 ЕО.

При постановяване на настоящото решение следва да се отчете ситуацията в държавата по произход към настоящия момент, в каквата насока са и многобройните

указания по прилагане на критериите за предоставяне на закрила, установени в Ж. конвенция за бежанците от 1951 г. Съобразно с това, всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. Сигурността на държавата по произход е динамично понятие и непрекъснато се променя, като доказателствата за действителното положение, от което да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. От последните данни за ситуацията в И., вкл. и от приложените по делото справки на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” вх.№ 01-6376/30.11.2012г. за обстановката в И., не може да се направи категоричен извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на чл. 9 от ЗУБ към момента. Макар и нестабилна, не се установява страната да е в гражданска война, даже напротив след изборите през март 2010г. се наблюдава засилване на ролята на иракския законодателен орган, Съвета на представителите и звената за местно управление, което до голяма степен регулира спазването на човешките права на населението на И.. Макар и да налице на насилие в правителствените и обществени среди респ. множество нарушения на човешките права за последните две години, то няма данни за ескалиране на напрежението в страната. Освен това цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Очевидно в случая на И. въпреки мерките за сигурност и укрепването на иракските органи на реда, терористичните елементи в страната запазват известна степен на боеспособност и продължават да крият заплахи за вътрешната сигурност. Като цяло обаче, както от приложената справка, така и от всички актуални източници към момента – медии, телевизия и преса се установява, че понастоящем в И. е постигнат значителен напредък в процеса на възстановяване на държавността и осезаемо се засилва авторитетът и влиянието на правителството в Б.. . От гледна точка на нормите на международното право И. не може да се разглежда като окупирана, нито може да се приеме, че в страната продължава действието на чуждестранно нахлуване, които два факта да водят до преследване на лица по една или повече от причините, изброени в Конвенцията от 1951 г. Установената липса на ситуация на вътрешен въоръжен конфликт в провинцията, от която идва жалбоподателят, сочи на неприложимост на разрешенията, дадени в решение C-465/2007 г. на С. по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/183 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според цитираната разпоредба хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който е принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи за живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт.

Следва да се отбележи, че от данните в преписката не се установява З. С. Ф. да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплаха за живота и здравето в качеството му на гражданско лице в резултат на вътрешния въоръжен конфликт, с който държавата и нейните институции не са в състояние да се справят. Не е установено изискването на закона чужденецът да е получил тежка и лична заплаха за живота и сигурността си. Не са установени интервенция по причина на въоръжения конфликт в личната сфера на лицето, което да даде основание за самостоятелно прилагане на нормата на чл. 9 и предоставяне на хуманитарен статут,

което преви и неоснователен доводът на жалбоподателя в този смисъл.

С оглед изложеното по-горе, съдът намира оспорваното решение за правилно и законосъобразно, поради жалбата на З. Ф. следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София –град, I отделение, 7-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2, във вр. с чл. 146, т. 4 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. С. Ф., гражданин на И. срещу Решение № 438/28.03.2013г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.) към Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

Преписи.

СЪДИЯ: